

.Ik ken je nog

ALICE FOKKELMAN

Wat als de pestkop van vroeger
weer naast je komt wonen?

XANDER
THRILLER

Al heel vaak heb ik 'Buut vrij!' geroepen. Wessel is weggegaan en heeft mij in de verkleedkist achtergelaten. Hij zal toch wel terugkomen? Ik wil eruit. Het ruikt hier naar vieze sokken en ik zit helemaal opgevouwen tussen de oude verkleedkieren. Mijn benen prikken en voelen zwaar en mijn nek doet pijn. Ik kijk steeds door het gaatje in het hout boven mijn hoofd, maar het is te donker en ik zie niets. Ik ben bang zo helemaal alleen. Wat als Wessel de zolder op komt sluipen en opeens op de kist gaat bonzen? Stel dat Wessel helemaal niet komt en ik hier voor altijd moet blijven?

Ik hoor de wasmachine. Papa heeft er vanochtend een was in gedaan. Ik hoor nu een harde piep, wat betekent dat de was klaar is. Zou papa dan komen? Dan kan hij me bevrijden. Ik roep hem een paar keer: 'Papa, ik zit hier, in de verkleedkist!' maar er gebeurt niets.

Papa heeft het altijd druk, maar vanochtend mocht ik een nieuwe broek uitzoeken omdat papa's salaris er al was. Ik heb geleerd dat je salaris moet zeggen en niet salades, dat zei ik en toen lachte Wessel me uit.

Wat is het hier warm! Zou ik kunnen smelten? Ik denk het niet, maar je kunt wel doodgaan als je warm wordt, want

toen ik mijn cavia in zijn hokje in de zon liet staan, was hij dood toen ik hem op wilde pakken.

Ik hoor een liedje en ook stemmen. Is Wessel beneden bij papa? Ik probeer anders te gaan zitten maar er is niet genoeg ruimte in de kist. Ik wil eruit! Ik duw tegen de bovenkant van de kist en ook zo hard als ik kan tegen de zijkanten. Ik trap en bons en roep en huil. Ik huil zo lang dat ik hoofdpijn krijg. Ik moet ook heel nodig plassen, maar ik moet mijn plas ophouden want in je broek plassen is voor kleuters. Dan had je maar eerder naar de wc moeten gaan. Ik wist echt niet dat ik vandaag in een kist zou zitten, anders was ik eerst wel heel lang gaan plassen.

Ik probeer aan iets anders te denken. Papa zegt dat dat helpt als er iets is. Hij zegt dat ik dat ook moet doen als ik aan mama denk en verdrietig word. Ik weet al iets leuks: ik ga aan Barbapapa denken! Ik probeer alle namen te bedenken: Barbapapa, Barbamama, Barbabello, Barbabenno... Ik fluister ze allemaal een paar keer en moet dan gapen.

Ik schrik wakker. Ik ben nu echt superboos op Wessel dat hij mij in deze kist heeft gestopt. Hij zei dat hij me de allerbeste verstopplaats zou laten zien. 'Klim er maar in, Manonneke,' zei hij. Ik klom erin en toen deed hij de klep snel dicht en duwde het haakje expres in het oogje om de kist op slot te doen.

Het gat in de bovenkant is zo groot als een rijksdaalder. Ik hoop niet dat er een wesp doorheen vliegt. Ik ben bang voor wespen. Ze zoemen en sluipen en kunnen je prikken. Als ik Barbapapa was, kon ik nu door het gat heen kruipen.

Barbapapa kan alles, ook een dunne sliert worden die uit een kist ontsnapt. Ik denk weer aan het haakje op de kist. Als we hier spelen, bonst Wessel wel eens net zo lang op de kist tot het haakje losschiet. Zou ik dat nu ook kunnen? Ik sla en stomp tegen de binnenkant van de kist. Opeens hoor ik het haakje uit het oogje vallen.

Zou ik er nu uit kunnen? Ik duw tegen de klep van de kist. Hij gaat open! Ik kan bijna niet opstaan, zo zwaar zijn mijn benen. Ik klim met moeite uit de kist en loop voetje voor voetje over de zolder naar de trap. Ik moet me goed vasthouden want mijn benen voelen raar, mijn voeten prikken en ik ben duizelig. Mijn handen zitten vol splinters en mijn nagelriemen zijn bloederig van het bijten.

Ik ga snel plassen. Ik heb gelukkig maar een heel klein beetje in mijn broek geplast. Ik was mijn handen en spetter koud water op mijn gezicht. Dan komt papa aangelopen.

‘Waar was jij toch? Je zou je kamer opruimen. We gaan zo eten.’ Hij loopt langs me naar de wasmand.

‘Ik zat in de verkleedkist. Opgesloten. De hele dag!’ Ik begin te trillen en ik voel tranen in mijn ogen springen.

‘Hoe kan dat nou, in de verkleedkist?’ Hij schudt zijn hoofd en loopt met de wasmand de zolder op. Ik wacht tot hij terug is en dan lopen we samen naar beneden. Als ik Wessel beneden aan tafel zie zitten en zie hoe hij zijn tong naar me uitsteekt, begin ik te huilen.

‘Hij heeft me expres opgesloten!’ Ik huil steeds harder.

‘Echt niet!’ Wessel kijkt mijn vader aan. Hij heeft zijn ogen wijd open, hij doet net of hij verbaasd is.

‘Maak nou niet van alles zo’n drama, Manon.’ Papa kijkt met een frons.

‘Kom, was je handen. We gaan eten, het is zes uur. Wessel eet gezellig mee want de buurvrouw voelt zich niet lekker.’

We eten macaroni. Dat had papa beloofd. Ik huil een beetje. Wessel en papa praten en lachen met elkaar maar zeggen niets tegen mij.

1

‘Je nieuwe burens zijn natuurlijk niet zo leuk als Hugo en ik, maar ze zijn vast oké.’ Suus lacht door haar tranen heen. Hugo neemt een slok wijn en probeert met een grap de spanning te doorbreken.

‘Waarom hebben we niet hiernaast afgesproken, bij café de File? Ik wil zo graag eens iemand bellen als ik daar ben en zeggen dat ik in de File sta.’

Niemand lacht. Hugo kijkt mij aan. Ik snuit mijn neus en veeg mijn wangen droog. Waarom vertellen ze ons dit nieuws hier, in het openbaar? Waarom niet bij een van ons thuis, zodat ik ongegeneerd kan huilen omdat mijn beste vriendin me verlaat? Ik baal enorm. Het was juist zo gezellig de laatste tijd. Lotte is eindelijk oud genoeg om af en toe alleen thuis te blijven en dat geeft mij een enorme vrijheid. Suus en ik zijn regelmatig samen weg maar ik doe ook veel met Jasper. En we zijn zelfs met zijn allen naar een paar festivals geweest. Er is niets leukers dan gezellig met je beste vrienden het leven vieren. Maar nu dus dit.

‘Maan, het spijt me dat we weggaan. Maar ik ben er op afstand ook nog steeds voor je. Altijd.’ Suus pakt mijn hand. Ik knik, kijk strak voor me uit en probeer niet nog harder te huilen.

‘Hugo heeft echt zo’n mooi aanbod gekregen. Chicago! Het is een geweldige promotie. Er is al een huis voor ons geregeld en ik kan daar studeren! Het is maar voor drie jaar, liefje, dus ik kom snel weer terug.’

Een paar slokken water geven me de tijd om mijn stem terug te vinden.

‘Ik weet dat het altijd al jouw grootste wens was om in het buitenland te studeren, Suus. Maar ik dacht dat het niet meer dan dat was: een droom. Ik had nooit gedacht dat je echt weg zou gaan.’

Ik kan niet zonder Suus. We zijn al jaren bevriend en bijna even lang burens. Ze woont vijf stappen van me vandaan maar nu gaat ze naar de andere kant van de wereld. Ik weet zeker dat alles verandert. Eerst belt ze waarschijnlijk nog iedere week, maar dat wordt daarna vast minder. Ze leert nieuwe mensen kennen en vergeet mij.

Wat moet ik zonder jou, denk ik. Wie ben ik zonder jou? Ik kijk naar Suus. Haar mascara is een beetje uitgelopen. Waren haar tranen echt of huilt ze even mee terwijl ze zich stiekem al verheugt op alles wat in Chicago op haar wacht? Ik zie dat ze Hugo een knipoog geeft en naar hem glimlacht. Zie je wel! De enige die hier verdrietig is, ben ik. Ik drink in een teug mijn glas wijn leeg en kijk om me heen waar de serveerster is, zodat ik een nieuwe fles kan bestellen.

Jasper lijkt minder moeite te hebben met het vertrek van zijn beste vriend. Zij zijn al sinds hun studententijd bevriend, maar spreken elkaar niet dagelijks. Als ze elkaar zien, drinken ze een biertje en pakken moeiteloos op waar ze gebleven waren.

‘Ik kom je snel opzoeken, kerel,’ zegt Jasper dus gewoon. Hij houdt zijn vuist omhoog en Hugo tikt hem aan.

‘Als je langskomt, regel ik kaartjes voor een baseballgame.’
Zo gaat dat met mannen.

En terwijl ik hoopte dat het allemaal zo’n vaart niet zou lopen, blijkt het tegendeel het geval te zijn. Als ik een paar dagen later met Suus ga koffiedrinken, vertelt ze me dat het huis verkocht is.

‘Nu al? Het staat net te koop!’

‘De makelaar had het wel verwacht. De huizen in onze straat zijn ontzettend gewild. Alle jonge gezinnen lijken een grote, vrijstaande jarendertigwoning te willen kopen. En te kunnen betalen.’ Ze trekt een gezicht alsof ze wil zeggen: begrijp jij het?

Ik zeg niets. Het meisje van het koffietentje zet net de bestelling voor ons neer. Twee latte macchiato en twee taartjes, zoals iedere week.

‘Er komt een stel wonen dat deze buurt al een tijdje op het oog had. De man is hier geboren, hij wil graag terugkomen. Ze wonen nu geloof ik in Amsterdam.’ Ik luister maar half. Wat kan mij het schelen wie er komt wonen?

‘Hier, eet op, liefje.’ Suus geeft me het bordje met het taartje aan, dat er zo lekker uitzag toen ik het bestelde.

‘Neem jij hem maar Suus, ik voel me niet zo lekker.’

‘Hè? Niet lekker? Kom, drink snel je koffie op, dan gaan we naar huis. Ik ben aan het inpakken, kun je gezellig een beetje helpen.’

Suus is de verhuizing al volop aan het voorbereiden. Het huis is al helemaal veranderd. Het was altijd warm, gezellig en rommelig maar wordt nu kaler en killer. De lijsten met foto’s van onze gezamenlijke vakanties zijn van de muur gehaald en ingepakt. De posters van voorstellingen die we samen bezochten

zijn uit de gang verdwenen en staan opgerold in een hoek van de kamer.

Suus heeft bedacht om met Lotte en mij tijdens Koningsdag spullen te verkopen op de vrijmarkt. Dat scheelt inpakken en opslaan. En dus staan we die dag vroeg op, hangen tassen vol spullen aan onze fietsen en bezetten een plekje bij de fontein, waar de vrijmarkt begint. Lotte ziet al snel een vriendinnetje en gaat met haar de markt op. Suus heeft een opklaptafeltje en een kleed meegenomen en samen stallen we haar spullen uit.

‘Wilde jij geen spullen verkopen?’

‘Nee Suus, ik vind het gênant om daar, voor het oog van iedereen, te staan met mijn lelijkste spullen. En dan dat gedoe om een prijs te bepalen.’

Suus haalt haar schouders op. Ze staat, in oranje overall met gekke hoed, achter haar tafeltje alsof ze dat iedere dag doet.

‘Wie maakt me los? Leuke spulletjes voor een koopje!’ Ze houdt een boek omhoog en roept: ‘Mooier dan de film!’ Ik speel met mijn oranje sjaaltje en kijk naar de mensen die om Suus lachen. Ik moet bijna huilen. Spontane Suus zal in Chicago snel weer een vriendenkring hebben opgebouwd. En ik blijf achter. Ik heb geen vriendenkring. Ik heb alleen Jasper en Lotte en wat burens waar ik koffie mee drink en een paar keer per jaar mee barbecue.

Op de dag van hun vertrek brengen Jasper en ik, Suus en Hugo naar Schiphol. De mannen nemen alle koffers mee in Jaspers Volvo en Suus en ik rijden in mijn autootje achter hen aan. Op de autoradio zingt Bill Withers: ‘*Ain’t no sunshine when she’s gone.*’ Suus kijkt me aan.

‘Heb jij dit nummer aangevraagd, Maan?’ Ze rolt met haar ogen en we lachen. Ik steek mijn hand uit en Suus pakt hem

stevig vast en de rest van de weg zwijgen we.

In de parkeergarage van de luchthaven parkeren we naast Jasper en Hugo, pakken twee karretjes voor de koffers en lopen met zijn vieren naar de vertrekhal. Als dit een film was, zou het nu keihard gaan regenen om mijn stemming te weerspiegelen, want ik voel me alsof we naar een begrafenis gaan.

In de vertrekhal staan familieleden, vrienden en collega's van Suus en Hugo ons op te wachten. Iedereen zoent elkaar en er worden grapjes gemaakt. Niemand lijkt echt verdrietig. Of verbergen de anderen het beter dan ik? Suus is overduidelijk niet relaxed. Ze denkt even dat ze de paspoorten niet bij zich heeft, was vergeten dat een koffer maar drieëntwintig kilo mag wegen en doet kattig tegen de grondstewardess omdat ze voor de extra kilo's moet bijbetalen. Hugo knipoogt naar me.

Ik slik en lach flauwtjes terug.

Het inchecken is zo gebeurd. Suus wil nog even naar de wc en ik loop mee. Ze gaat een hokje binnen aan het eind van de rij en ik in die tegenover haar. Ik plas en snuit mijn neus en schrik als de wc vanzelf doortrekt als ik opsta. Dan ga ik het hokje uit, was mijn handen en wacht op Suus. Het duurt lang. Zit ze misschien te huilen? Ach, nee toch? Ze is natuurlijk toch verdrietig! Ik heb alleen maar aan mezelf gedacht en niet aan Suus. Zal ik even op de deur van haar wc kloppen en vragen of het gaat? Maar net als ik ernaartoe loop, gaat het hokje waar zij in zou moeten zitten open en komt er een Chinese vrouw uit met een grote koffer. Hoe kan dat? Waar is Suus?

Dan hoor ik mijn telefoon.

'Waar blijf je nou? Ze moeten weg!' Jasper klinkt geërgerd.

'Ik wacht hier op Suus! Ik ben haar kwijt.'

'Kwijt? Ze is hier. Je moet gewoon hierheen komen.'

Met mijn telefoon in mijn hand geklemd, ren ik terug naar de vertrekhal. Daar staat Suus met haar rug naar me toe, tot Jasper iets tegen haar zegt en ze zich omdraait. Ze rent me lachend tegemoet.

‘Waar bleef je nou? We moeten afscheid nemen!’ Suus slaat een arm om me heen. Ik veeg mijn tranen weg.

‘Liefje, ik ben wat verder weg, maar ik ben er gewoon,’ zegt Suus terwijl ze me omhelst. ‘En je krijgt leuke nieuwe burens. Ik heb ze gezien bij de huisoverdracht. Een stel van onze leeftijd. De man leek me wel aardig, ik kon moeilijk hoogte van hem krijgen, maar zijn vrouw is echt leuk! Jullie worden vast vriendinnen. En het wordt ook leuk voor Lotte want ze hebben een tweeling van haar leeftijd. Echt, het komt goed.’

Ik laat haar los en knik. Het komt goed.

Terwijl Suus en Hugo naar de borden lopen die de gates aangeven, zwaaien wij tot ze uit het zicht verdwenen zijn. Ik ben maar gestopt met het wegvegen van mijn tranen want ze blijven komen. Daar gaat Suus. Weg. Ik voel me zo alleen! Mijn adem is schokkerig en mijn benen trillen. Ik zie dat het kleine meisje dat naast me staat ook huilt. Ze kijkt naar boven. Ik volg haar blik en zie een ballon in de vorm van een vliegtuig aan een touwtje naar boven zweven. Haar familie staat erbij en kijkt er naar.

‘We halen een nieuwe ballon voor je, goed?’ De vrouw ziet me kijken en lacht naar me. Ik kijk het meisje aan. Ik weet precies hoe ze zich voelt. Een nieuwe ballon gaat niet helpen.

‘Kom we gaan naar huis.’ Jasper slaat een arm om me heen en samen lopen we naar de parkeergarage. We stappen allebei in onze eigen auto en Jasper rijdt voor me uit. Al snel zie ik hem niet meer. Ik kijk naar de omgeving. Parkeergarages,

vliegtuigen geparkeerd langs de snelweg, kantoren. Boven me vliegt een vliegtuig dat net is opgestegen. Zitten Suus en Hugo daarin? Waarschijnlijk niet. Ze zitten nog bij de gate, hun paspoort en boardingpass in hun handen, klaar om in te stappen, op weg naar hun avontuur. En ik zit hier met een hol gevoel in mijn maag, een bonkend hoofd en pijnlijke ogen. Ik kijk naar de mensen in de auto's die ik passeer. Iedereen heeft zijn eigen leven, werk en vrienden. Iedereen is op weg naar iets, naar iemand. Ik ben op weg naar mijn huis, waar mijn vriendin niet langer tegenover me woont. Jasper gaat straks werken, maar ik kruip misschien wel mijn bed in tot Lotte uit school komt.

Als ik onze straat in rijd zie ik een verhuisbusje voor het huis van Suus staan, dat het huis van Suus natuurlijk niet meer is. Snel ga ik ons huis binnen. Ik wil nog even geen kennis met mijn nieuwe burens maken. Nu niet en misschien wel nooit. Ga lekker terug naar waar jullie vandaan komen! Dan kan ik mijn vriendin bellen en haar voorstellen dat we het allemaal terugdraaien. Dan komt zij weer gewoon tegenover me wonen en doen we alsof die hele verhuizing nooit heeft plaatsgevonden.

De voordeur van ons huis sla ik hard dicht. Ik loop meteen naar boven en kruip met mijn kleren aan in bed. Ik heb hoofdpijn en kan maar aan een ding denken: Suus is weg. Suus die er altijd voor me was. Die me voorstelde aan Jasper, bij de bevaling van Lotte was, die me beter kent dan wie dan ook. Ze is weg en ik sta er nu alleen voor. Ze is er niet meer als ik uit mijn werk kom en wil klagen over collega's, als ik wil vragen wat ik aan moet naar een feest of als ik ruzie heb met Jasper.

Heeft ze, tijdens haar beslissing naar Chicago te gaan, überhaupt aan mij gedacht? Heeft ze gearzeld en tegen Hugo ge-

zegd dat ze mij eigenlijk niet in de steek wil laten? Of tilt ze daar niet zo zwaar aan?

Ik voel me weer zoals vroeger, toen mijn moeder overleed en ik alleen met mijn vader overbleef. Iedere dag was ik verdrietig. Ik voelde me zo alleen! Tot ik Suus leerde kennen. En nu is ze weg. Het nare, zware, eenzame gevoel van vroeger is opeens terug. Het voelt alsof ik in een zwart gat val. Steeds dieper. Hoe kan ik dit gevoel stoppen?

De voordeurbel onderbreekt mijn gepieker. Ik klim uit bed en kijk vanachter het gordijn naar beneden om te zien wie er voor de deur staat. Ik zie een lange, kale man. Wie zou dat zijn? Ik heb geen zin om open te doen en besluit weer in bed te kruipen. Maar dan hoor ik de bel weer gaan, langer dit keer. Laat me met rust! Ik trek het dekbed over mijn hoofd, maar de man bij mijn voordeur geeft niet op en belt opnieuw aan. Zuchtend loop ik naar beneden en met een ruk open ik de voordeur.

Voor mijn deur staat een man met een zonnebril, een dure merkpolo en leren slippers onder zijn korte broek.

‘Het spijt me dat ik je stoor, maar het gaat om je auto. Ik wil er graag uit. Ik woon aan de overkant.’ Hij wijst naar zijn busje en mijn auto.

‘O sorry! Wat onhandig van me, mijn auto blokkeert jouw verhuisbusje.’

‘Geeft niets.’ Hij houdt zijn handen omhoog en glimlacht. Hij lijkt wel iets bekends te hebben, maar ik kan het niet plaatsen.

‘En zo heb ik meteen een goed excuus om me even aan je voor te stellen. Ik ben hier net met mijn gezin komen wonen.’ Hij schuift zijn zonnebril omhoog en nu ik zijn ogen zie, heb ik nogmaals het idee hem te kennen. Maar waarvan? Een ongemakkelijk gevoel bekruipt me.

‘Maar... volgens mij kennen wij elkaar al.’ Hij grijnst naar me. Een rilling loopt over mijn rug. Wie is deze man en waarom kijkt hij me zo aan?

‘Herken je me niet? Ik jou wel, Manonneke!’ Hij kijkt me nog steeds aan met die grijns en opeens weet ik het. Die grijns ken ik van vroeger. Die zag ik maar al te vaak als ik gepest werd. Af en toe komt die zelfs nog weleens in mijn nachtmerries voorbij.

‘Wessel?’

Mijn oude buurjongen, pestkop Wessel de Ruyter.